

Yêu Làn Cuối Cùng

Cathy mệt mỏi mở cửa nhà. Một tiếng thở phào thoát ra khỏi đôi môi cô. Một ngày dài ở văn phòng đã qua. Căn nhà yên lặng. Quá yên lặng. Tiếng chân cô vang dội trên nền đá hoa.

“Căn nhà chết tiệt này quá lớn cho một người”. Cô buồn rầu và hối tiếc nghĩ lẽ ra nó phải đầy những giọng trẻ con và tiếng chân chúng chạy thành thịch ra đón cha. Cô sẽ từ trong nhà hỏi vọng ra xem anh có một không và có muốn uống một ly rượu trước khi ăn tối không.

Lệ trào lên mắt cô, cô giận dữ gạt đi. “Nếu đừng quá mải mê công việc mình đã có thể có tất cả những điều đó”. Lời cô nói phá tan sự yên lặng. Đi qua hành lang, ngang qua những tác phẩm nghệ thuật nguyên bản cô và Brad đã sưu tầm trong bao nhiêu năm (thay vì những đứa con). Cô đã từng tự hào về chúng, bây giờ chúng là một lời nhắc nhở dai dẳng đến cuộc hôn nhân thất bại của cô. Cathy đi vào bếp. “Mình sẽ cho hết tất cả để được sống trọn đời với anh ấy”. Cô thoáng mỉm cười khi nghĩ như vậy. Cô rót một ly rượu vang cho mình và nghĩ về cuộc điện thoại cô sắp phải gọi. Cô vào phòng làm việc, đá đôi giày ra khỏi chân rồi nằm cuộn tròn trên chiếc ghế dài.

Cô nghĩ lan man trong khi uống từng hớp rượu; cũng đêm này cách đây mười lăm năm, cách đây cả cuộc đời...

Đêm trước ngày cưới, cô đã rất hạnh phúc vì biết cô sắp kết hôn với người đàn ông trong mộng. Cô và Brad đã quyết định họ sẽ tích cực làm việc để xây dựng cuộc sống cho con cái họ. Họ muốn có “khả năng cho chúng tất cả”. Brad muốn có bốn đứa con, cô nói với anh là ba đứa thôi. Cathy đã mong sẽ già đi cùng với Brad. Ngồi nhìn lũ cháu nội, cháu ngoại chơi đùa ở những nơi cha mẹ chúng đã từng chơi đùa.

Rồi cuộc hôn nhân của họ đột nhiên khựng lại một cách đáng buồn cười, tất cả chỉ vì sự nghiệp của cô. Tiếp theo, “cô gái hư hỏng” đó xuất hiện, khéo léo quyến rũ chồng cô khiến anh tin rằng cô ta có thể cho anh điều anh mong muốn nhất: con cái. Cathy giận dữ gạt nước mắt lần nữa. Cô đã cố gắng nhiều năm mới hiểu được như vậy. Cô đã thất bại ba lần trong công việc, cô nói với Brad cô sẽ không sống nổi nếu thất bại thêm lần nữa. Anh không ủng hộ cô, thế là cô vùi đầu vào công việc và mất anh vào tay cô ta!

Có phải chuyện ấy mới xảy ra năm trước không? Suy nghĩ của cô trôi ngược lại năm vừa qua. Về việc cô đã chịu đựng nỗi đau mất anh như thế nào.

Đồng hồ điểm chín giờ làm gián đoạn những mơ mộng của cô. Cathy thở dài và tự đánh thức mình, cô cười để rũ bỏ những hình ảnh cũ. Cô nhắc điện thoại lên, quay số, thở một hơi dài và trấn tĩnh mình, chờ nghe giọng nói của anh.

Chuông reo. “Hello” đột nhiên lướt cô cứng lại khi nghe anh nói. “Hello!” - Brad lặp lại. “Chào anh” câu trả lời gần như tiếng thì thầm. Cathy hắng giọng, nói một cách tự tin: “Chào anh Brad”. Một phút yên lặng cùng với sự chờ đợi và khát khao ở cả hai đầu dây.

“Cathy hả?”. Anh âu yếm gọi tên cô. “Vâng”. Cô dịu dàng nói. Cô vui mừng nghĩ anh đã trả lời câu cô thầm hỏi: Anh vẫn nghĩ đến cô. Tâm hồn cô bay bổng khi cô nói: “Ngày mai là ngày kỷ niệm của chúng mình. Anh đến ăn tối với em nhé?”.

Hai người cùng yên lặng một lần nữa để nhớ lại ngày lễ tình yêu đặc biệt mười lăm năm trước. “Anh muốn như vậy”. Cả hai đều không biết rằng anh đã nói đúng câu đó khi chia tay người tình của anh. Cô ta không hề

muốn có con với anh, cô ta chỉ muốn tiền bạc của anh.

Họ thỏa thuận giờ gặp nhau. “7 giờ 30 nhé và anh sẽ mang rượu vang đến”. Anh gác máy. Cathy chậm chạp gác máy. Cô cầm ly rượu vang lên, tự chúc mừng mình và uống cạn ly. Cathy vội vã ra khỏi phòng, xuống nhà; cô phải chuẩn bị nhiều thứ cho buổi tối đặc biệt ngày mai trước khi đi ngủ.

Ngày hôm sau trên đường đi làm, cô ghé hiệu thuốc mua vài món. Cô không cho Eileen, cô thư ký riêng, biết gì cả, cô sắp xếp lại các cuộc hẹn và để buổi chiều được rảnh. Cô đặt hoa mang đến nhà. Cô cũng cho Eileen nghỉ buổi chiều. Cả hai cùng rời văn phòng. Khi ra đến đường, Cathy đột ngột ôm hôn Eileen và cảm ơn cô đã là bạn tốt của mình, đặc biệt trong năm vừa qua. Cathy trở về nhà, chân bước nhẹ nhàng. Căn nhà không còn mang vẻ đơn độc nữa. Cô vội vã vào bếp để chuẩn bị bữa ăn tối. Mọi thứ đã sẵn sàng, kể cả món nước xốt đặc biệt của cô, tất cả đều sắp xếp đúng chỗ, chỉ hơi có mùi hạnh nhân (cô chỉ nhận ra điều đó khi rót nước xốt vào món ăn). Trước khi mặt trời lặn, cô hài lòng nhìn lại chiếc bàn giữa phòng ăn. Hoa cắm rất đẹp, nến có mùi hoa nhài trên giá đặt giữa bàn chờ được thắp lên. Ánh nắng chiều chiếu qua một con dao và những chiếc ly pha lê hắt lên bức tường một chiếc cầu vồng rực rỡ.

Cathy vội vã đi tắm. Cô vừa tắm vừa nghĩ đến lúc gặp lại Brad. Tắm xong, cô đứng trước chiếc gương phản chiếu toàn thân và nhận xét thật khách quan người phụ nữ bốn mươi tuổi đang nhìn cô. “Cathy à, cô có thể không còn hai mươi ba tuổi nữa, nhưng chắc chắn trông cô không có vẻ đã bốn mươi tuổi”. Cô mỉm cười hài lòng và đi vào phòng ngủ để thay quần áo.

Bộ áo váy Brad thích nhất, một chiếc áo đầm mặc buổi tối màu xanh ngọc bích, nước hoa anh tặng cô vào dịp Giáng sinh cuối cùng họ còn ở bên nhau và một mặt dây chuyền kim cương đơn giản cũng do Brad tặng vào ngày cưới của họ. Tóc cô quấn thành búi theo kiểu Pháp, đơn giản và thanh nhã. Mọi thứ đều dành cho Brad tối nay, kế hoạch của cô kiên quyết như vậy.

Một cái nhìn cuối cùng vào phòng ngủ của chủ nhà cho thấy tất cả đều hoàn hảo, cô đã đóng cửa phòng này từ khi anh ra đi, thề rằng cô sẽ không bao giờ ngủ ở đó nữa trừ khi có anh ở bên cô. Căn phòng trở thành lăng mộ của cuộc hôn nhân kể từ đó.

Chuông cửa reo. Cathy vội vã xuống nhà. Khi mở cửa, Cathy không nói được tiếng nào, cô và Brad nhìn lẫn nhau một lúc. Anh lặng lẽ trao cho cô chai rượu, đi vào nhà, quay lại nhìn cô và nói: “Cathy, trông em đẹp như ngày chúng mình cưới nhau vậy”.

Cô cảm thấy tim nhói lên vì cảm giác tội lỗi, cô có nên làm như vậy không? “Có, đó là điều cần làm, mình và anh ấy phải được ở bên nhau” - cô tự bảo mình. Cô dẫn anh vào phòng ăn. Những cây nến có mùi hoa nhài thoang thoảng chung quanh họ. Bàn ăn sáng lấp lánh và rung rinh nhẹ như chính bản thân cô.

Bữa ăn tối đã thành công tốt đẹp, các món ăn rất ngon và tất cả đều là những món mà Brad ưa thích nhất. Brad rót rượu và họ uống mừng những kỷ niệm, cười với nhau, hồi tưởng ngày cưới, bữa tiệc đầu tiên họ tổ chức và những năm đã sống với nhau. Brad rót thêm rượu và khẳng khái bảo họ phải ăn thêm món nước xốt đặc biệt của cô, anh vào bếp lấy thêm. Tối nay trông Cathy đẹp lộng lẫy, trong mắt cô có một ánh sáng rực rỡ anh đã không được thấy từ lâu. Cô đang hạnh phúc, mãn nguyện và yêu say đắm như trước kia.

Khi bữa ăn tối kết thúc, Brad đến bên Cathy, cầm tay cô và đưa cô đến chiếc giường tân hôn trên lầu. Họ yêu nhau, làm sống lại đêm tân hôn, làm mới lại những lời thề bằng toàn bộ cơ thể họ.

“Không bao lâu nữa” - cô nghĩ khi họ ôm chặt nhau.

“Không bao lâu nữa” - cô nghĩ khi anh dịu dàng hôn lên trán cô.

“Không bao lâu nữa” - cô nghĩ khi anh chìm vào giấc ngủ, không bao giờ thức dậy nữa.

“Không bao lâu nữa chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi” - cô lẩm bẩm khi cô cũng buông mình vào giấc ngủ thiên thu.

Sáng hôm sau, người đàn bà quét dọn tự mở cửa vào. Bà ta ngửi thấy mùi nén khi đi vào phòng ăn. Bà kinh ngạc nhìn căn phòng: “Cô Cathy đâu có bao giờ để bữa bãi như vậy”. Trong bếp, bà ta thấy một cái nồi sạch, một bình nước xốt, hai ly rượu vang và lạ lùng nhất là một chai rượu vang đã uống hết.

Bà ta lên lầu, vừa gọi Cathy vừa sợ không biết sẽ thấy điều gì. Bà ta đã thấy hơi lo từ tuần trước khi Cathy bảo bà quét dọn phòng ngủ của chủ nhà, căn phòng bà chưa bao giờ được phép đặt chân vào.

Cánh cửa phòng mở hé; căn nhà trở lại yên lặng. Bà đẩy cửa ra. Sự yên lặng vỡ tan vì tiếng rú của bà ta. Bà lao đến điện thoại gọi cấp cứu, chỉ vài phút sau xe cứu thương và cảnh sát đã đến nơi.

Những nhân viên cứu thương bước ra khỏi phòng, lắc đầu: Họ không thể làm gì được nữa. Hai người đã uống một số lượng thuốc quá lớn. Theo tay chỉ của người đàn bà quét dọn vẫn còn đang run rẩy, cảnh sát tìm được một lá thư ngắn trên bàn trang điểm do chính tay Brad viết.

Báo đăng tin Brad đã viết trong thư rằng anh không thể sống thiếu Cathy. Đây rõ ràng là một vụ mưu sát - tự sát. Cathy là tất cả những gì Brad muốn có.

“Các nhân viên tòa án tuyên bố trong nước xốt hoặc rượu vang có thuốc độc, họ không biết chắc là nước xốt hay rượu, có lẽ là cả hai”. “Có phải Brad đã làm điều đó không? Hay chính là Cathy? Chúng ta có bao giờ biết được không? Có lẽ là không”...